

GENERALINĖS ADVOKATĖS
VERICA TRSTENJAK IŠVADA,
pateikta 2007 m. lapkričio 29 d.¹

I — Įvadas

1. Apeliantė *Les Éditions Albert René SARL* Teisingumo Teismo prašo panaikinti 2005 m. spalio 27 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo (trečiosios kolegijos) sprendimą *Éditions Albert René prieš VRDT – Orange (MOBILIX)* (T-336/03, Rink. p. II-4667, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo Pirmosios instancijos teismas atmetė jos ieškinį dėl 2003 m. liepos 14 d. Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) ketvirtosios apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 0559/2002-4), susijusio su protesto procedūra tarp apeliantės ir bendrovės *Orange A/S* (toliau – *Orange*) dėl ankstesnio prekių ženklo OBELIX savininkės, t. y. apeliantės, pateikto protesto dėl žodinio žymens MOBILIX įregistravimo kaip Bendrijos prekių ženklo. Protestų skyrius atmetė apeliantės protestą, o Ketvirtoji apeliacinė taryba iš dalies patenkino jos apeliaciją.

2. Apeliantė iš esmės mano, kad šiuo sprendimu Pirmosios instancijos teismas pažeidė *reformatio in pejus* draudimo principą ir, vertindamas galimybę supainioti dviem panašiais prekių ženklais žymimas prekes ir

paslaugas, mechaniškai pritaikė „nuslopinimo“ teoriją.

II — Teisinis pagrindas

3. 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo² 8 straipsnyje reglamentuojami santykiniai atsisakymo registruoti prekių ženklą pagrindai ir nustatyta:

„1. Ankstesnio prekių ženklo savininkui užprotestavus, prekių ženklas, kurį įregistruoti buvo paduota paraiška, neregistruojamas:

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 17 sk., 1 t., p. 146–180.

- a) jeigu jis yra tapatus ankstesniam prekių ženklui, o prekės ar paslaugos, kurioms prašoma jį įregistruoti, yra tapačios prekėms ar paslaugoms, kurioms ankstesnis prekių ženklas yra apsaugotas;
 - ii) prekių ženklus, įregistruotus valstybėje narėje, o Belgijos, Nyderlandų ar Liuksemburgo atvejais – Beniliukso prekių ženklų tarnyboje;
 - iii) prekių ženklus, įregistruotus pagal valstybėje narėje galiojančius tarptautinius susitarimus;
- b) jeigu dėl savo panašumo į ankstesnį prekių ženklą ar tapatumo jam arba dėl prekių ar paslaugų, kurioms prekių ženklai yra skirti, panašumo ar tapatumo yra galimybė suklaidinti visuomenę toje teritorijoje, kurioje ankstesnis prekių ženklas yra apsaugotas; suklaidinimo galimybė apima ir galimybę sieti su ankstesniu prekių ženklu.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyti „ankstesni prekių ženklai“ reiškia:

- a) tokius prekių ženklus, kurių įregistravimo paraiškos padavimo data yra ankstesnė už Bendrijos prekių ženklo įregistravimo paraiškos padavimo datą, prireikus atsižvelgiant į šioms prekių ženkams prašomus suteikti prioritetus;
- b) a punkte nurodytos prekių ženklų paraiškos atsižvelgiant į jų įregistravimą;
- c) prekių ženklai, kurie paraiškų įregistruoti Bendrijos prekių ženklo padavimo dieną arba atitinkamais atvejais – prašymo suteikti prioritetą paraiškai įregistruoti Bendrijos prekių ženklo pateikimo dieną Paryžiaus konvencijos 6a straipsnyje vartojamų žodžių „plačiai žinomi“ prasme valstybėje narėje yra plačiai žinomi.

<...>

5. Be to, ankstesnio prekių ženklo (šio straipsnio 2 dalies prasme) savininkui užprotestavus, prašomas registruoti prekių ženklas

- i) Bendrijos prekių ženklus;

neregistruojamas, jeigu jis yra tapatus ankstesniam prekių ženklui arba panašus į jį, ir jeigu jis skirtas prekėms arba paslaugoms, kurios nėra panašios į tas, kurioms yra įregistruotas ankstesnis prekių ženklas, jeigu, kalbant apie ankstesnį Bendrijos prekių ženklą, jis turi gerą vardą Bendrijoje arba, kalbant apie nacionalinį prekių ženklą, jis turi gerą vardą susijusioje valstybėje narėje ir jeigu dėl neteisėto prašomo įregistruoti prekių ženklo naudojimo būtų nesąžiningai pasinaudota ankstesnio prekių ženklo skiriamuoju požymiu ar geru vardu arba jiems būtų pakenkta.“

4. Šio reglamento 74 straipsnyje reglamentuojamas faktų nagrinėjimas Tarnybos iniciatyva ir nustatyta:

„1. Procedūrų metu (VRDT) faktus nagrinėja savo iniciatyva; tačiau procedūros dėl atsiskyrimo registruoti paraiškas santykinų pagrindų atveju (VRDT) nagrinėja tiksliai šalių nurodytus faktus, įrodymus bei argumentus bei siekiamą reikalavimų patenkinimo būdą.

2. (VRDT) gali neatsižvelgti į faktus ar įrodymus, kurie nebuvo pateikti laiku.“

5. Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento³ 44 straipsnyje nustatyta:

„1. Teisingumo Teismo statuto 21 straipsnyje minimame ieškinyje nurodoma:

a) ieškovo pavardė arba pavadinimas ir adresas;

b) šalis, prieš kurią ieškinyje yra nukreiptas;

c) ginčo dalykas ir pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka;

d) ieškovo reikalavimai;

e) įrodymai, jeigu jie pateikiami.

³ — OL L 136, 1991, p. 1, klaidų ištaisymas paskelbtas OL L 317, 1991, p. 34; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 1 sk., 6 t., p. 32–57.

2. Bylos nagrinėjimo tikslais ieškinyje nurodomas adresas dokumentams įteikti toje vietoje, kur yra Pirmosios instancijos teismo būstinė, ir įgaliotasis asmuo, davęs sutikimą priimti šiuos dokumentus.

Prie pirmoje pastraipoje nurodyto adreso dokumentams įteikti arba vietoje jo ieškinyje gali būti nurodyta, jog advokatas arba atstovas sutinka, kad dokumentai jam būtų įteikiami telefaksu arba kitomis techninėmis ryšio priemonėmis.

Jeigu ieškinyje neatitinka pirmoje ir antroje pastraipose nurodytų reikalavimų, iki šio trūkumo pašalinimo visi procesui reikalingi dokumentai suinteresuotajai šaliai įteikiami išsiuntus juos registruotu laišku tos šalies atstovui ar advokatui. Nukrypstant nuo 100 straipsnio 1 dalies nuostatų, šiuo atveju dokumentai laikomi tinkamai įteiktais, jeigu registruotas laiškas išsiunčiamas tos vietos, kurioje yra Pirmosios instancijos teismo būstinė, pašte.

3. Šaliai padedantis ar atstovaujantis advokatas privalo pateikti Teismo kancelijai pažymą, įrodančią, kad jis turi teisę verstis advokato praktika valstybės narės arba kitos valstybės, EEE susitarimo šalies, teisme.

4. Kartu su ieškiniu prireikus pateikiami dokumentai, nurodyti Teisingumo Teismo statuto 21 straipsnio antroje pastraipoje.

5. Kartu su privatinės teisės reglamentuojamo juridinio asmens ieškiniu pateikiami:

a) jo įstatai ar jį įregistravusio registro nepasenęs išrašas arba nepasenęs išrašas iš asociacijų registro, arba koks kitas jo teisinio egzistavimo įrodymas;

b) įrodymas, kad ieškovo advokato įgaliojimus jam tinkamai suteikė asmuo, kuris turi teisę tai daryti.

5a. Prie ieškinio, pareiškiamo pagal EB sutarties 238 straipsnį arba EAEB sutarties 153 straipsnį, remiantis Bendrijų arba jų vardu pagal privatinę ar viešąją teisę sudarytos sutarties arbitražine išlyga, pridedamas sutarties, kurioje yra ta išlyga, egzempliorius.

6. Jei ieškinys neatitinka šio straipsnio 3–5 dalių reikalavimų, Teismo kancleris nustato protingą terminą, per kurį ieškovas turi šiuos reikalavimus įvykdyti, pašalindamas paties ieškinio trūkumus arba pateikdamas pirmiau nurodytus dokumentus. Jei ieškovas iki nustatyto termino nepašalina ieškinio trūkumų arba nepateikia reikalingų dokumentų, Pirmosios instancijos teismas nusprendžia, ar dėl šių sąlygų nevykdymo ieškinys yra nepriimtinas dėl to, kad netenkina nustatytų reikalavimų ieškiniams.“

vaudamasis teisėjo pranešėjo pranešimu ir išklausęs generalinį advokatą, gali duoti kitai šaliai laiko atsakyti į šį pagrindą.

Sprendimas dėl šio pagrindo priimtinumą yra atidedamas ir priimamas kartu su galutiniu sprendimu.“

6. Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 48 straipsnyje nustatyta:

7. Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 135 straipsnio 4 dalyje nustatyta, kad šalių pareiškimais negalima pakeisti Apeliacinės tarybos išnagrinėtos bylos ginčo dalyko.

„1. Dublike arba triplike bylos šalys gali papildomai pateikti įrodymų, kad paremtų savo argumentus. Tačiau tuo atveju šalys turi nurodyti priežastis, dėl kurių uždelsė juos pateikti.

III — Faktinės aplinkybės

2. Vykstant procesui negalima pateikti naujų pagrindų, išskyrus tuos atvejus, kai jie pagrįdžiami teisinėmis arba faktinėmis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui.

8. 1997 m. lapkričio 7 d. *Orange*, remdamasi iš dalies pakeistu Reglamentu Nr. 40/94, pateikė VRDT paraišką įregistruoti žodinį žymenį MOBILIX kaip Bendrijos prekių ženklą.

Jeigu vykstant procesui viena iš šalių pateikia naują pirmiau nurodytu būdu pagrįstą pagrindą, pirmininkas, net ir pasibaigus įprastiniams procesiniams terminams, vado-

9. Prekės ir paslaugos, kurioms buvo prašoma įregistruoti prekių ženklą, priklauso

peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 9, 16, 35, 37, 38 ir 42 klasėms ir pagal kiekvieną iš jų atitinka tokį apibūdinimą:

- „telekomunikacijų, įskaitant telefono ryšį, aparatai, instrumentai bei įranga, telefonai ir mobilieji telefonai, įskaitant antenas ir parabolinius reflektorius, akumuliatoriai ir baterijos, transformatoriai ir konvektoriai, koduotuvai ir dekoderiai, užkoduotos kortelės ir kortelės kodavimui, telefono kortelės, signalizacijos ir mokymo aparatai bei prietaisai, elektroniniai telefonų katalogai, visų nurodytų prekių dalys ir reikmenys (nepriklausantys kitoms klasėms)“, priklausantys 9 klasei;
 - „telefono kortelės“, priklausančios 16 klasei;
 - „automatinių atsakiklių paslaugos (laikini nesantiems klientams), konsultacijos ir pagalba valdymo ir komercinės veiklos vadybos klausimais, konsultacijos ir pagalba komercinių užduočių atlikimo klausimais“, priklausančios 35 klasei;
 - „telefonų įrengimas ir taisymas, statyba, taisymas ir įrengimas“, priklausantys 37 klasei;
 - „telekomunikacijos, įskaitant informaciją apie telekomunikacijas, pranešimai telefonu ir telegrafu, pranešimai kompiuterio ekrane ir mobiliaisiais telefonais, perdavimas faksu, radijo ir televizijos programų transliavimas, įskaitant transliavimą kabeline televizija ir internetu, žinučių perdavimas, žinučių perdavimo aparatai, telekomunikacijų aparatai, įskaitant telefono aparatus, nuoma“, priklausantys 38 klasei;
 - „mokslo ir pramonės tyrimai, inžinerija, įskaitant infrastruktūros ir telekomunikacijų, ypač telefono ryšio, įrangos projektavimą, kompiuterių programavimas, kūrimas, programinės įrangos priežiūra ir atnaujinimas, kompiuterių ir kompiuterinių programų nuoma“, priklausantys 42 klasei.
10. Dėl Bendrijos prekių ženklo paraiškos apeliante pateikė protestą. Buvo remiamasi

šiomis, su žodžiu OBELIX susijusiomis anks-
tesnėmis teisėmis:

- įregistruotu ankstesniu prekių ženklu, kurį saugo 1996 m. balandžio 1 d. Bendrijos prekių ženklo registracija Nr. 16 154 dėl tam tikrų prekių ir paslaugų, priklausančių Nicos sutarties 9, 16, 28, 35, 41 ir 42 klasėms, toliau pateikiamoms prekėms ir paslaugoms tiek, kiek svarbios šiam procesui:
 - „elektrotechniniai, elektroniniai, fotografijos, kinematografijos, optiniai, ir mokymo aparatai ir prietaisai (išskyrus projektorius), priklausantys 9 klasei, elektroniniai žaidimai su arba be ekrano, kompiuteriai, programų moduliai, į duomenų laikmenas įrašytos kompiuterinės programos, ypač video žaidimai“, priklausantys 9 klasei;
 - „popierius, kartonas ir jų gaminiai spaudiniai (priskirti 16 klasei), laikraščiai ir žurnalai, knygos; įrišimo medžiagos (įrišimo siūlai, drobės ir medžiagos); fotoprekės ir reikmenys; raštinės reikmenys, raštinės ir spaudinių lipniosios medžiagos; dailininkų reikmenys (reikmenys piešimui, tapybai ir modeliavimui); teptukai; rašomosios mašinėlės ir biuro reikmenys (išskyrus baldus) bei biuro įrenginiai ir aparatūra (priskirti 16 klasei); mokomoji medžiaga ir vaizdinės priemonės (išskyrus aparatūrą); plastikinės pakavimo medžiagos, nepriskirtos prie kitų klasių; šriftai; klišės“, priklausantys 16 klasei;
 - „žaidimai ir žaislai; gimnastikos ir sporto reikmenys (priskirti 28 klasei); Kalėdų egļučių papuošalai“, priklausantys 28 klasei;
 - „marketingas ir reklama“, priklausantys 35 klasei;
 - „filmų demonstravimas, gamyba, nuoma; knygų ir straipsnių išleidimas; mokymas ir pramogos; mugių ir parodų organizavimas; populiarios šventės, atrakcionų parkų eksploataavimas, tiesioginių muzikinių spektaklių ir konferencijų kūrimas; architektūrinių imitacijų išdėstymas ir istoriniai-kultūriniai bei folkloriniai spektakliai“, priklausantys 41 klasei;

— „apgyvendinimas ir maitinimo paslaugos; fotografija; vertimai, autorių teisių vadyba ir naudojimas; intelektinės nuosavybės naudojimas“, priklausantys 42 klasei.

tikras skambėjimo panašumas, bet jį atsveria prekių ženklų vizualus aspektas ir ypač labai skirtingos jais perteikiamos sąvokos: mobilusis telefonas – MOBILIX atveju, ir obeliskas – OBELIX atveju.

— plačiai žinomu visose valstybėse narėse ankstesniu prekių ženklu⁴.

11. Protestui pagrįsti apeliantė nurodo, kad egzistuoja galimybė supainioti Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto ir 2 dalies prasme.

12. 2002 m. gegužės 30 d. Sprendimu Protestų skyrius protestą atmetė ir leido vykdyti Bendrijos prekių ženklo paraiškos registracijos procedūrą. Nurodęs, jog nebuvo įtikinamai įrodyta, kad ankstesnis prekių ženklas buvo plačiai žinomas, Protestų skyrius nusprendė, jog prekių ženklai, atsižvelgiant į jų visumą, yra nepanašūs. Yra tam

13. 2002 m. liepos 1 d. ieškovei pateikus apeliaciją, 2003 m. liepos 14 d. Ketvirtoji apeliacinė taryba priėmė sprendimą. Ji iš dalies panaikino Protestų skyriaus sprendimą. Pirmiausia Apeliacinė taryba patikslino, kad protestą reikia laikyti grindžiamu tik galimybe supainioti. Taip pat ji nurodė, kad galima pastebėti tam tikrą prekių ženklų panašumą. Dėl prekių ir paslaugų palyginimo Apeliacinė taryba nurodė, kad Bendrijos prekių ženklo paraiškoje nurodyti „signalizacijos ir mokymo aparatai ir prietaisai“ bei su ankstesne registracija susiję „optiniai ir mokymo aparatai ir prietaisai“, priskiriami 9 klasei, yra panašūs. Tokią pačią išvadą ji priėjo Bendrijos prekių ženklo paraiškoje nurodytų 35 klasės paslaugų, vadinamų „konsultacijos ir pagalba valdymo ir komercinės veiklos vadybos klausimais, konsultacijos ir pagalba komercinių užduočių atlikimo klausimais“, ir su ankstesne registracija susijusių paslaugų „marketingas ir reklama“ atžvilgiu. Taryba nusprendė, kad dėl to, jog egzistuoja, pirma, nagrinėjamų žymenų, antra, specifinių prekių ir paslaugų tam tikras panašumas, yra galimybė suklaidinti atitinkamą visuomenę. Taigi ji atmetė Bendrijos prekių ženklo paraišką „signalizacijos ir mokymo aparatų ir prietaisų“ bei paslaugų, vadinamų „konsultacijomis ir pagalba valdymo ir komercinės veiklos vadybos klausimais, konsultacijomis ir pagalba komercinių užduočių atlikimo klausimais“, atžvilgiu ir patenkino ją likusių prekių ir paslaugų atžvilgiu.

4 — Žr. skundžiamo sprendimo 5 punktą.

IV — Procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

14. 2003 m. spalio 1 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu ieškiniu apeliantė prašė panaikinti 2003 m. liepos 14 d. Apeliacinės tarybos sprendimą, nurodydama tris pagrindus, susijusius su, pirma, Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto ir 2 dalies pažeidimu, antra, Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies pažeidimu ir, trečia, Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio pažeidimu. Taip pat reikia patikslinti, kad per posėdį apeliantė papildomai prašė grąžinti bylą nagrinėti Ketvirtajai apeliacinei tarybai, kad ji galėtų įrodyti, jog jos prekių ženklas turi gerą vardą Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies prasme.

15. Pirmosios instancijos teismas sprendime pirmiausia nagrinėjo penkių prie ieškinio pridedamų ir apeliančios pirmą kartą Pirmosios instancijos teismui pateikiamų dokumentų, kuriais siekiama įrodyti žymens OBELIX žinomumą, priimtinumą. Konstatavęs, kad šie dokumentai nebuvo pateikti per procedūrą VRDT, Pirmosios instancijos teismas, darydamas nuorodą į Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnį, juos pripažino nepriimtinais, nes jų priėmimas prieštarautų Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 135 straipsnio 4 daliai (skundžiamo sprendimo 15 ir 16 punktai). Šiuo

klausimu Pirmosios instancijos teismas priminė proceso dėl panaikinimo, kuriame teismui perduoto akto teisėtumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į akto priėmimo dieną buvusias faktines ir teisines aplinkybes, ypatumus.

16. Tuomet Pirmosios instancijos teismas pripažino nepriimtiniu pagrindą, susijusį su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalimi, pažymėdamas, kad apeliantė Apeliacinėje taryboje visiškai neprašė taikyti šios nuostatos ir todėl Apeliacinė taryba to nenagrinėjo. Tačiau, pirma, vadovaujantis Reglamento Nr. 40/94 74 straipsniu, procedūros dėl atsisakymo registruoti paraiškas santykinų pagrindų atveju VRDT nagrinėja tikrai šalių nurodytus faktus, įrodymus ir argumentus, taip pat siekiamą reikalavimų patenkinimo būdą. Antra, kadangi Pirmosios instancijos teismui pateiktu ieškiniu siekiama, kad būtų atlikta VRDT apeliacinių tarybų sprendimų teisėtumo priežiūra Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio prasme, ši priežiūra turi būti atliekama atsižvelgiant į pastarosioms pateiktus teisės klausimus. Trečia, pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 135 straipsnio 4 dalį „šalių pareiškimais negalima pakeisti Apeliacinės tarybos nagrinėto ginčo dalyko“ (skundžiamo sprendimo 19–25 punktai).

17. Galiausiai, vadovaudamasis Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalimi, Pirmosios instancijos

teismas pripažino nepriimtina pirmą kartą posėdyje pateiktą reikalavimą (skundžiamo sprendimo 28 ir 29 punktai).

18. Tuomet Pirmosios instancijos teismas nagrinėjo pagrindų pagrįstumą. Dėl pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio, pagal kurį nesant kitos procedūros šalies prieštaravimo Apeliacinė taryba turėjo remtis principu, kad protestą pateikusio asmens prekių ženklas OBELIX turi gerą vardą, pažeidimu, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 34 ir 35 punktuose nusprendė, jog Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnis neturi būti aiškinamas taip, kad VRDT privalo laikyti įrodytais vienos šalies pateiktus argumentus, kurių neginčijo kita procedūros šalis. Šioje byloje nei Protestų skyrius, nei Apeliacinė taryba nemanė, kad apeliante įtikinamai faktais ar įrodymais pagrindė jos nurodytą teisinį vertinimą, t. y. neįregistruoto žymens žinomumą ir įregistruoto žymens ryškų skiriamąjį požymį. Todėl skundžiamo sprendimo 36 punkte Pirmosios instancijos teismas šį pagrindą pripažino nepriimtina.

19. Dėl Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktu ir 2 dalimi grindžiamo pagrindo Pirmosios instancijos teismas visų pirma vertino nagrinėjamų prekių ir paslaugų panašumą. Pirmosios instancijos teismas atmetė apeliantės argumentą, kad Bendrijos

prekių ženklo paraiškoje nurodytos 9 ir 16 klasėms priklausančios prekės buvo įtrauktos į per ankstesnę registraciją plačiai suformuluotą prekių ir paslaugų sąrašą, skundžiamo sprendimo 61 punkte pažymėdamas, jog paprasčiausia aplinkybė, kad nurodyta prekė naudojama kaip kitos prekės detalė, elementas arba sudedamoji dalis, nėra pakankama įrodyti, jog galutinės prekės, apimančios šias sudėtines dalis, yra panašios, nes, be kita ko, jų rūšis, paskirtis ir atitinkami klientai gali būti visiškai skirtingi. Skundžiamo sprendimo 62 ir 63 punktuose Pirmosios instancijos teismas tęsė:

„62. Be to, iš ankstesnės registracijos 9 klasei prekių ir paslaugų sąrašo matyti, kad ši teisė apima fotografijos, kino, optikos, mokymo ir video žaidimų sritis. Šių prekių ir paslaugų sąrašą reikia palyginti su nurodytu Bendrijos prekių ženklo paraiškoje ir tai akivaizdžiai parodo, jog atitinkama sritis yra beveik išimtinai telekomunikacijos įvairiomis jų formomis. Telekomunikacijų įrenginiai patenka į „garso arba vaizdo įrašymo, perdavimo ir atkūrimo“ kategoriją, kuri yra <...> 9 klasės oficialios antraštės dalis. Tačiau į šią klasės antraštės („telekomunikacijos“) dalį ankstesnė teisė nepretendavo, o tai reiškia, kad telekomunikacijų įrenginiai nebuvo laikomi apsaugotais. Ieškovė savo prekių ženklą

įregistruoti daugeliui klasių, tačiau paaiškinime ji nenurodė „telekomunikacijų“ ir į registraciją netgi neįtraukė visos 38 klasės. Tačiau 38 klasė susijusi kaip tik su „telekomunikacijų“ paslaugomis.

ir vartotojų poreikius, kuriems patenkinti jos yra skirtos, pakankamai skiriasi nuo tų, kurioms skirta ankstesnė registracija ir kurios priklauso 41 klasei <...>. Todėl prekių ženklų paraiškoje nurodytos 38 klasei priklausančios paslaugos turi tik nedidelį panašumą į 41 klasei priklausančias ankstesnės teisės saugomas paslaugas.

63. Šiuo atžvilgiu reikia pritarti Apeliacinės tarybos paaiškinimui, kad ankstesnė registracija apsaugo „elektrotechninius, elektroninius aparatus ir prietaisus“, tačiau šios plačios formuluotės ieškovė negali naudoti kaip argumento, leidžiančio daryti išvadą, jog egzistuoja labai didelis panašumas ar *a fortiori* tapatumas su paraiškoje nurodytomis prekėmis, nes lengvai galima buvo gauti specifinę apsaugą telekomunikacijų aparatams ir prietaisams.“

20. Patvirtinęs Apeliacinės tarybos išvadą, kad prekių ženklų paraiškoje nurodytos 37 ir 42 klasių paslaugos bei paslaugos, kurioms skirta ankstesnė registracija, įskaitant ir patenkančias į 42 klasę, nėra panašios (67 punktą), Pirmosios instancijos teismas konstatavo:

„68. Antra, Apeliacinė taryba nesuklydo patvirtindama, kad Bendrijos prekių ženklų paraiškoje nurodytos 38 klasės paslaugos <...>, atsižvelgiant į jų techninį pobūdį, joms siūlyti būtina kvalifikaciją

69. Toliau reikia atmesti ieškovės argumentą, kad visos Bendrijos prekių ženklų paraiškoje nurodytos prekės ir paslaugos vienaip ar kitaip gali būti susijusios su „kompiuteriais“ ir „kompiuterinėmis programomis“ (9 klasė), kurioms skirtas ankstesnis prekių ženklas. Kaip teisingai pažymėjo atsakovė, šiandieninėje daugybėje technologijų besinaudojančioje visuomenėje beveik jokie elektroniniai ar skaitmeniniai prietaisai ar įranga neveikia vienaip ar kitaip nenaudojant kompiuterio. Pripažinus panašumą visais atvejais, kai ankstesnė teisė apima kompiuterius ir kai prašomu įregistruoti prekių žymeniu ženklinamos prekės ar paslaugos gali būti susijusios su kompiuterio naudojimu, būtų tikrai peržengtas apsaugos, kurią teisės aktų leidėjas suteikė prekių ženklų savininkui, objektas. Tokia pozicija lemtų situaciją, kad programinės arba kompiuterinės įrangos registracija praktiškai užkirstų kelią bet kokios rūšies elektroninių arba skaitmeninių metodų ar paslaugų, eksploatuojančių šią programinę arba kompiuterinę įrangą, vėlesnei registracijai. Bet kuriuo atveju toks kelio užkirtimas šioje byloje yra neteisėtas, nes Bendrijos prekių ženklų paraiška išimtinai skirta įvairioms telekomunikacijų formoms, o ankstesnė registracija nenu-

rodo jokios šio sektoriaus veiklos. Be to, kaip teisingai nurodė Apeliacinė taryba, niekas ieškovei netrukdo savo prekių ženklą taip pat įregistruoti telefono ryšiu.“

21. Galiausiai, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 70 punkte konstatavo, jog „nagrinėjamos prekės ir paslaugos yra nepanašios“, tik jei „kompiuterių ir kompiuterinių programų nuoma“ (42 klasė), nurodyta Bendrijos prekių ženklo paraiškoje, ir apeliantės „kompiuteriai“ bei „į duomenų laikmenas įrašytos kompiuterinės programos“ (9 klasė) yra panašūs dėl to, kad yra vieni kitus papildantys.

22. Dėl žymenų palyginimo nurodęs, kad Apeliacinė taryba ginčijamame sprendime nusprendė, jog nagrinėjami žymenys yra panašūs (skundžiamo sprendimo 74 punktas), Pirmosios instancijos teismas nagrinėjo jų vizualų, fonetinį ir konceptualų palyginimą (skundžiamo sprendimo 75–81 punktai).

23. Pirmosios instancijos teismas, be kita ko, nurodė, kad, nepaisant vienodo abiejų žymenų raidžių junginio „OB“ ir galūnės „LIX“, yra tam tikrų reikšmingų vizualių skirtumų, pavyzdžiui, po dviejų raidžių „OB“ einančios raidės, t. y. „E“ pirmuoju atveju ir „I“ antruoju atveju, žodžių pradžia (prašomas įregistruoti Bendrijos prekių ženklas prasideda raide „M“, o ankstesnis prekių ženklas – raide „O“) ir jų ilgis. Priminęs, kad vartotojo dėmesys labiausiai krypsta į žodžio pradžią, Pirmosios instancijos teismas priėjo išvadą, kad „nagrinėjami žymenys vizualiai yra nepanašūs arba kad jie yra tik labai mažai panašūs“ (skundžiamo sprendimo 75 ir 76 punktai).

24. Atlikęs fonetinį žymenų palyginimą, Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad jiems būdingas tam tikras fonetinis panašumas (77 ir 78 punktai). Dėl konceptualaus palyginimo Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad net jeigu žodis OBELIX buvo įregistruotas kaip žodinis prekių ženklas, paprasta visuomenė jį lengvai susietų su populiariu komiksų personažu, todėl labai mažai tikėtina, kad visuomenė supainios šį žodį su šiek tiek panašiais žodžiais (skundžiamo sprendimo 79 punktas). Kadangi žodinis žymuo OBELIX atitinkamos visuomenės požiūriu turi aiškią ir nustatytą reikšmę, kurią minėta visuomenė galėtų tuoj pat suvokti, žymenų konceptualūs skirtumai gali nuslopinti fonetinius panašumus ir galimus žymenų vizualius panašumus (skundžiamo sprendimo 80 ir 81 punktai).

25. Dēļ galimybės supainioti, darydamas nuorodą į 2003 m. spalio 22 d. Sprendimą *Éditions Albert René prieš VRDT – Trucco (STARIX)* (T-311/01, Rink. p. II-4625), Pirmosios instancijos teismas nurodė, jog „nagrinėjamų žymenų skirtumų užtenka, kad būtų panaikinta galimybė suklaidinti atitinkamą visuomenę, nes tokia galimybė preziumuoja gana didelį nagrinėjamų prekių ženklų panašumo laipsnį ir šiais prekių ženklais ženklinamų prekių ir paslaugų panašumo laipsnį“ (skundžiamo sprendimo 82 punktą). Jis tęsė:

atžvilgiu ir pagal analogiją 59 punkte cituoto sprendimo *Canon* 22 ir 24 punktus). Jeigu šiuo atveju žymenys, dėl kurių kilo ginčas, negali būti laikomi tapačiais arba panašiais, tai aplinkybė, jog ankstesnis prekių ženklas yra plačiai žinomas arba turi gerą vardą Europos Sąjungoje, negali daryti įtakos bendram galimybės supainioti vertinimui (žr. šiuo atžvilgiu 22 punkte cituoto sprendimo *Starix* 61 punktą).

„83. Tokiomis aplinkybėmis Apeliacinės tarybos vertinimas dėl ankstesnio prekių ženklo skiriamąjo požymio ir ieškovės tvirtinimai dėl šio prekių ženklo gero vardo nedaro įtakos Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto taikymui šioje byloje (šiuo atžvilgiu žr. 22 punkte cituoto sprendimo *Starix* 60 punktą).

85. Galiausiai reikia atmesti ieškovės argumentą, kad dėl priesagos „ix“ būtų visiškai suprantama, jog žodis MOBILIX tiesiogiai įsiterpia į prekių ženklų šeimą, kurią sudaro *Astérix* serijos personažai, ir kad jis būtų suvokiamas kaip kilęs iš žodžio OBELIX. Iš tikrųjų šiuo atžvilgiu užtenka nurodyti, kad ieškovė negali remtis jokia išimtinė teise dėl priesagos „ix“ naudojimo.

84. Iš tikrųjų galimybė supainioti apima prielaidą, kad žymenys ir ženklinamos prekės bei paslaugos yra tapatūs arba panašūs, o prekių ženklo geras vardas yra tas elementas, į kurį turi būti atsižvelgta vertinant, ar žymenų arba prekių ir paslaugų panašumas pakankamas, kad kiltų galimybė supainioti (žr. šiuo

86. Iš viso to, kas buvo išdėstyta, matyti, kad neįvykdyta viena iš sąlygų, būtinų Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktui taikyti. Taigi nėra galimybės supainioti prašomą įregistruoti prekių ženklą ir ankstesnį prekių ženklą.“

26. Todėl Pirmosios instancijos teismas atmetė apeliančios pateiktą ieškinį.

27. 2006 m. sausio 13 d. ieškovo Pirmosios instancijos teismo procese pateikė apeliacinį skundą dėl Pirmosios instancijos teismo sprendimo.

28. Taip pat reikia konstatuoti, kad nors šis apeliacinis skundas yra priimtinas, dėl savo ilgio jis neatitinka Praktinių nurodymų dėl tiesioginių ieškinių ir apeliacinių skundų 44 punkto⁵.

29. Per 2007 m. spalio 25 d. posėdį šalys pateikė savo pastabas ir atsakė į Teisingumo Teismo klausimus.

V — Apeliacinio skundo vertinimas

30. Grįsdama savo apeliacinį skundą, apeliančė nurodo šešis pagrindus. Pirmuoju pagrindu ji teigia, kad skundžiamu sprendimu buvo pažeistas Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnis ir jame buvo nuspręsta dėl

prekių ženklų panašumo, nors tai nebuvo Pirmosios instancijos teisme nagrinėjamo ginčo dalykas. Taip jis pažeidė *reformatio in pejus* draudimo principą. Antruoju pagrindu apeliančė nurodo, kad buvo pažeistas Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktas, kiek tai susiję su prekių ir paslaugų panašumu bei prekių ženklų panašumu. Trečiuoju pagrindu apeliančė tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnį. Ketvirtuoju pagrindu ji nurodo Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio ir Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 135 straipsnio 4 dalies pažeidimus. Penktuoju pagrindu ji skundžia, kad Pirmosios instancijos teismas, pripažindamas nepriimtiniu apeliančės reikalavimą, kuriuo siekiama grąžinti bylą Apeliacinei tarybai nagrinėti iš naujo, pažeidė Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnį ir Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 44 ir 48 straipsnius bei 135 straipsnio 4 dalį. Šeštasis pagrindas yra susijęs su Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio pažeidimu dėl to, kad buvo atsisakyta priimti tam tikrus dokumentus.

A — *Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su tariamu Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio pažeidimu ir bendrojo Bendrijos proceso teisės „reformatio in pejus“ draudimo principo pažeidimu*

1. Šalių argumentai

31. Apeliančė teigia, kad Pirmosios instancijos teismo sprendimu buvo pažeisti Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnis ir Bendrijos

⁵ — OL L 361, 2004, p. 15.

administracinės ir proceso teisės bendrieji principai, nes juo, priešingai nei numatyta ginčijamame Apeliacinės tarybos sprendime, buvo nuspręsta, kad prekių ženklai OBELIX ir MOBILIX, dėl kurių kilo ginčas, nėra panašūs; taip apeliatės nenaudai buvo priimtas sprendimas dėl klausimo, kuris nebuvo tinkamai pateiktas, ir todėl Pirmosios instancijos teismas tokiose bylose kaip ši viršija kompetenciją tikrindamas VRDT Apeliacinės tarybos sprendimus.

32. Iš tikrųjų, apeliatė pažymi, kad prekių ženklų panašumo klausimas nebuvo Pirmosios instancijos teisme pareikšto ieškinio dalykas ir todėl neturėtų būti bylos Pirmosios instancijos teisme dalykas. Tačiau nors nė viena iš šalių pagal reikalaujamas sąlygas nepateikė prekių ženklų panašumo klausimo, Pirmosios instancijos teismas vis dėlto priėmė apeliantei nepalankų sprendimą šiuo klausimu ir taip iš tikrųjų pažeidė *reformatio in pejus* draudimo principą.

33. VRDT, darydama nuorodą į sprendimą *Canon* (1998 m. rugsėjo 29 d. Sprendimas, C-39/97, Rink. p. 1-5507, 17 punktą ir rezoliucinė dalis), atsikerta, kad pirmasis pagrindas yra akivaizdžiai nepagrįstas. Iš tikrųjų, Pirmosios instancijos teismas turėjo iš naujo nagrinėti atitinkamų žymenų panašumą. Apeliatė ieškinyje ginčijo Apeliacinės tarybos išvada, susijusias su galimybe supainioti. Kadangi žymenų panašumas yra viena iš šiose išvadose patvirtintų aplinkybių, Pirmosios instancijos teismas būtinai turėjo jį

nagrinėti, siekdamas patikrinti Apeliacinės tarybos išvadų teisėtumą Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto atžvilgiu ir užtikrinti teisingą jo taikymą.

34. Be to, VRDT primena, kad Pirmosios instancijos teismas nepakeitė Apeliacinės tarybos sprendimo. Tačiau *reformatio in pejus* draudimas apeliacinės instancijos teismui neleidžia peržengti apelianto reikalavimų ir pabloginti jo situaciją, palyginti su ta, kurioje jis būtų buvęs, jei nebūtų pareiškęs skundo. Šioje byloje Pirmosios instancijos teismas nepakeitė sprendimo, kuriuo Apeliacinė taryba iš dalies patenkino protestą. Todėl apeliatės situacija nepablogėjo, palyginti su buvusia iki ieškinio pareiškimo Pirmosios instancijos teisme.

2. Vertinimas

35. Bendrasis proceso teisės *reformatio in pejus* draudimo principas skelbia, kad aukštesnės instancijos teismas, kompetingas spręsti dėl teisių gynimo priemonės, pavyzdžiui, apeliacijos, negali apelianto nenaudai priimti blogesnio nei skundžiamo žemesnės instancijos teismo sprendimo, jei tik apeliantas kreipiasi dėl teisių gynimo priemonės⁶.

6 — W. Fasching „Zivilprozessrecht“, 2-asis leidimas, Viena, 1990, p. 883; L. Rosenberg, K.-H. Schwab ir P. Gottwald „Zivilprozessrecht“, 16-asis leidimas, Miunchenas, 2004, p. 983, taip pat W. Rechberger ir D.-A. Simotta „Zivilprozessrecht“, 6-asis leidimas, Viena, 2003, p. 454 ir 455.

36. Iš *reformatio in pejus* draudimo principo taip pat matyti, kad apskritai blogiausias dėl apelianto pateiktos teisių gynimo priemonės priimtas sprendimas yra teisių gynimo priemonės atmetimas ir paprastas skundžiamo sprendimo patvirtinimas⁷.

37. Reikia konstatuoti, kad toks yra apeliantės atvejis. Pagal skundžiamą sprendimą jos situacija yra tokia, kokia buvo prieš pateikiant ieškinį Pirmosios instancijos teismui. Šiuo atžvilgiu sunku kalbėti apie *reformatio in pejus*.

38. Tačiau Bendrijos teisme *reformatio in pejus* yra ribojamas teismo pareiga *ex officio* remtis viešuoju interesu pagrįstais pagrindais⁸. Bendrijos teismas vidinio teisėtumo pagrindą nagrinėja tik jei yra apelianto prašymas, o viešuoju interesu pagrįstu pagrindu teismas gali ir net privalo remtis *ex officio*⁹.

7 — Minėtas W. Rechberger ir D.-A. Simotta leidinys, p. 455. Autoriai pažymi, kad pakeitimas atsakovo naudai galimas tik jeigu atsakovas dėl to paties sprendimo tame pačiame teisme taip pat pateikė teisių gynimo priemonę.

8 — W. Fasching „Zivilprozessrecht“, p. 884.

9 — Dėl viešuoju interesu pagrįstų pagrindų Bendrijos teisėje žr. K. Lenaerts, D. Arts, I. Maselis ir R. Bray „Procedural Law of the European Union“, 2-asis leidimas, Londonas, 2006, p. 288 ir 289; J. Sladič „Die Begründung der Rechtsakte des Sekundärrechts der EG in der Rechtsprechung des EuGH und des EuG“, *Zeitschrift für Rechtsvergleichung, internationales Privatrecht und Europarecht*, Nr. 46, 2005, p. 127 ir F. Castillo de la Torre „Le relevé d’office par la juridiction communautaire“, *Cahiers de droit européen*, Nr. 3–4, 2005, p. 395 (421).

39. Reikia pažymėti, kad viešojo intereso sąvoka, kaip pagrindas, kuriuo remiasi Bendrijos teismas¹⁰, yra „taikoma klausimams, dėl kurių, atsižvelgiant į jų svarbą bendrajam interesui, nei šalys, nei pats teismas neturi diskrecijos ir kurie turi būti nagrinėjami *ex officio in limine litis*, net jei jie nebuvo pateikti nagrinėjant bylą“¹¹.

40. Apeliantė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas skundžiamame sprendime *ex officio* nagrinėjo Apeliacinės tarybos sprendimo teisėtumą klausimo dėl panašumo atžvilgiu, nors ji nesirėmė tokiu pažeidimu. Ji mano, kad tai – *reformatio in pejus*, nes Pirmosios instancijos teismas nagrinėjo pagrindą, kurio ji ieškinyje nenurodė.

41. Reikia pažymėti, kad apeliantė neginčijo Apeliacinės tarybos vertinimo, susijusio su

10 — Reikia konstatuoti, kad pagrindų sąvoka, būdinga, pavyzdžiui, Prancūzijos ir Belgijos teisei, gana glaudžiai atitinka romėnų teisės koncepciją *actio*. Šios sistemos taikymą Bendrijos teisme ir viešuoju interesu pagrįstų pagrindų bei vidinio teisėtumo pagrindų atskyrimą teisingai doktrinoje kritikavo buvęs Teisingumo Teismo teisėjas. Iš tikrųjų, buvęs Vokietijos teisėjas Ulrich Everling mano, kad šalys, kurių teisinės tradicijos ne romėniškos kilmės, patiria sunkumų, susijusių su šia sistema, dėl teisme neatskiriamų aplinkybių atskyrimo (U. Everling „Das Verfahren der Gerichte der EG im Spiegel der verwaltungsgerichtlichen Verfahren der Mitgliedstaaten“, *Die Ordnung der Freiheit: Festschrift für Christian Starck zum siebzigsten Geburtstag*, 2007, p. 542).

11 — 2003 m. vasario 11 d. byloje *Buzzi Unicem prieš Komisiją* pateikta generalinio advokato Ruiz-Jarabo Colomer išvada (2004 m. sausio 7 d. Sprendimas *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją*, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ir C-219/00 P, Rink. p. I-123), Rink. p. I-267, 217 punktas.

žymenų OBELIX ir MOBILIX bei šiais dviem prekių ženklais saugomų prekių ir paslaugų panašumu, teisėtumo. Tačiau iš Pirmosios instancijos teismui pareikšto ieškinio, ypač iš jo 2.3 ir paskesnių punktų, vis dėlto matyti, kad Pirmosios instancijos teismui pateiktame ieškinyje apeliantė nurodo žymenų OBELIX ir MOBILIX bei šiais dviem prekių ženklais saugomų prekių ir paslaugų panašumo klausimą bei galimybę supainioti. Iš tikrųjų, argumentus dėl minėtų prekių ženklų ir žymenų panašumo ji pateikė vidinio teisėtumo pagrindu, susijusio su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktu ir 2 dalimi, kontekste. Minėto pagrindo kontekste Pirmosios instancijos teismui pateikdama kaltinimą, susijusį su prekių ženklo OBELIX žinomumo ir ryškaus skiriamąjo požymio pažeidimu, apeliantė pažymėjo, kad egzistuoja didelis dviejų žymenų OBELIX ir MOBILIX konceptualus ir skambėjimo panašumas¹². Ji taip pat pažymėjo, kad egzistuoja konceptuali galimybė supainioti dėl prekių panašumo, prekių ženklų panašumo ir prekių ženklo OBELIX skiriamąjo požymio tarpusavio priklausomybės¹³. Taip apeliantė žymenų OBELIX ir MOBILIX panašumo klausimą įtraukė į ginčo dalyką.

tarpusavio priklausomybę, jis nusprendė dėl dviejų žymenų OBELIX ir MOBILIX panašumo.

43. Pirmosios instancijos teismas nepažeidė nei Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio, nei bendrojo proceso teisės *reformatio in pejus* draudimo principo.

44. Pagrindo negalima priimti.

42. Ginčo dalykas, kurį pagal Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnį nustatė apeliantė, taip pat apėmė dviejų žymenų OBELIX ir MOBILIX panašumo klausimą. Todėl apeliantė negali kaltinti Pirmosios instancijos teismo tuo, kad, nagrinėdamas šių veiksmų

B — Dėl antrojo pagrindo, susijusio su tariamu Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu, kiek tai susiję su prekių ir paslaugų panašumu bei prekių ženklų panašumu

1. Šalių argumentai

45. Šiuo didelės apimties ir į dvi dalis padalytu pagrindu apeliantė nurodo Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto

12 — Posėdžio protokolo byloje T-336/03, 31–33 punktai.

13 — Ten pat, 34 ir 35 punktai.

pažeidimą, kiek tai susiję su prekių ir paslaugų panašumu bei prekių ženklų panašumu.

rinkoje pažymėtos tapačiais prekių ženklais, ir jei ankstesniam prekių ženklui būdingas ryškus skiriamasis požymis ir jis turi gerą vardą.

46. Pirmoje dalyje apeliantė nurodo, kad, vertindamas prekių ir paslaugų panašumą, Pirmosios instancijos teismas pažeidė Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktą. Pirma, apeliantė kaltina Pirmosios instancijos teismą tuo, kad, siekdamas nustatyti, ar atitinkamos prekės ir paslaugos yra panašios, jis rėmėsi klaidingu teisiniu kriterijumi. Antrojo pagrindo antroje dalyje apeliantė nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktą tvirtindamas, kad ginčijami prekių ženklai yra nepanašūs.

47. Iš tikrųjų, dėl pirmos dalies apeliantė tvirtina, jog panašumą reikėjo lyginti darant prielaidą, kad prekių ženklai, dėl kurių kilo ginčas, yra tapatūs ir kad ankstesniam prekių ženklui OBELIX būdingas ryškus skiriamasis požymis arba kad jis turi gerą vardą. Taigi, teisingas teisinis kriterijus yra toks: prekės (ir paslaugos) yra panašios, jei visuomenė gali manyti, kad jas gamina tos pačios ar ekonomiškai susijusios įmonės, kai jos pasirodo

48. Antra, apeliantė ginčija konkrečių prekių panašumo vertinimą, kuriuos atliko Pirmosios instancijos teismas, nuoseklumą ir pagrįstumą, nes Pirmosios instancijos teismas akivaizdžiai klaidingai aiškino šių prekių sąrašus juos iškraipydamas. Apeliantės teigimu, skundžiamo sprendimo 62 punkte pateiktas Pirmosios instancijos teismo tvirtinimas, kad „iš ankstesnės registracijos 9 klasei prekių ir paslaugų sąrašo matyti, kad ši teisė apima fotografijos, kino, optikos, mokymo ir video žaidimų sritis“, yra neteisingas ir prieštarauja šių prekių sąrašui, taip pat paties Pirmosios instancijos teismo 63 punkte pateiktiems tvirtinimams. Tame pačiame skundžiamo sprendimo 62 punkte pateiktas tvirtinimas, kad atitinkama prekių ženklo MOBILIX sritis yra beveik išimtinai telekomunikacijos įvairiomis jų formomis, taip pat prieštarauja prekių sąrašui, į kurį, be telekomunikacijų, įtraukti „akumulatoriai ir baterijos“, „transformatoriai ir konvektoriai“, „koduotuvai ir dekoderiai“, „užkoduotos kortelės“ bei „kortelės kodavimui“.

49. Dėl 35, 37, 38 ir 42 klasėms priklausančių paslaugų MOBILIX ir prekių, kurioms skirtas prekių ženklas OBELIX, palyginimo apeliantė nurodo nenuoseklumą tarp Pirmosios instancijos teismo išvados skundžiamo sprendimo

68 punkte („prekių ženklo paraiškoje nurodytos 38 klasei priklausančios paslaugos turi tik nedidelį panašumą į 41 klasei priklausančias ankstesnės teisės saugomas paslaugas“) ir skundžiamo sprendimo 70 punkte pateiktos išvados, pagal kurią nagrinėjamos prekės ir paslaugos nėra panašios, ir ginčija Pirmosios instancijos teismo vertinimą, kuriuo jis atmetė apeliančios argumentus, kad visos Bendrijos prekių ženklo paraiškoje nurodytos prekės ir paslaugos gali būti susijusios su „kompiuteriais“ ir „kompiuterinėmis programomis“ (9 klase), kurioms skirtas ankstesnis prekių ženklas (skundžiamo sprendimo 69 punktas).

ir konceptualaus panašumo vertinimas nėra pagrįstas jokiais Pirmosios instancijos teismui pateiktomis faktinėmis aplinkybėmis. Dėl konceptualaus panašumo apeliančios ginčija skundžiamo sprendimo 79 punkte Pirmosios instancijos teismo padarytą išvadą, kad „dėl konkretaus populiaraus personažo pavaizdavimo labai mažai tikėtina, kad visuomenė supainios šį žodį su daugiau ar mažiau panašiais žodžiais“. Pirmosios instancijos teismo argumentavimas yra neteisingas, nes pagal visuotinai pripažintus prekių ženklų teisės principus galimybė supainioti yra tuo didesnė, kuo žinomesnis yra ankstesnis prekių ženklas arba kuo ryškesnis jo skiriamasis požymis.

50. Antrojo pagrindo antroje dalyje apeliančios nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktą tvirtindamas, kad ginčijami prekių ženklai yra nepanašūs. Ši dalis pateikiama papildomai prie pirmojo apeliančios pagrindo. Apeliančios teigimu, Pirmosios instancijos teismas, siekdamas įvertinti prekių ženklų panašumą, nesirėmė teisingais teisiniais kriterijais. Dėl vizualaus panašumo Pirmosios instancijos teismas nepagrįstai pabrėžė prekių ženklų skirtumus, nors pagal bendruosius prekių ženklų principus bendri elementai paprastai yra svarbesni už skirtingus elementus. Apeliančios nurodo, kad Pirmosios instancijos teismo atliktas fonetinio

51. Apeliančios taip pat kaltina Pirmosios instancijos teismą tuo, kad skundžiamo sprendimo 80–82 punktuose jis taikė vadinamąją „nuslopinimo“ teoriją. Apeliančios teigimu, ši teorija taikoma tik paskutiniame galimybės supainioti vertinimo etape, bet ne kai prekių ženklai, dėl kurių kilo ginčas, yra panašūs vizualiai ar fonetiškai arba ir vizualiai, ir fonetiškai. Taigi, tinkamas teisinis kriterijus turėtų būti toks: du prekių ženklai yra panašūs (ir konstatavusi, kad prekės ar paslaugos yra panašios ar tapačios, sprendimą priėmusi instancija turi pradėti nagrinėti galimybę supainioti), jeigu egzistuoja (tam tikras, ryškus ar visiškas) vizualus panašumas (kuris taip pat apima tam tikrą fonetinį panašumą) ar

jeigu egzistuoja (tam tikras, ryškus ar visiškas) fonetinis panašumas, nesvarbu, ar egzistuoja konceptualus panašumas. Taip pat du prekių ženklai yra panašūs, jei nors ir nėra vizualaus ar fonetinio panašumo, jie yra konceptualiai tapatūs ar panašūs.

52. Galiausiai, apeliantė tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas blogai suprato jos argumentą skundžiamo sprendimo 85 punkte nurodydamas, kad ji remiasi išimtinė teise dėl priesagos „ix“ naudojimo, kai ji patvirtino esanti prekių ženklų, sukurtų panašiai kaip MOBILIX naudojant profesiją ar asmens veiklą apibūdinančią aprašomąją dalį ir ją sujungiant su priesaga „ix“, šeimos savininkė. Taigi, sąsaja su *mobile* šio prekių ženklo neatskiria nuo prekių ženklų šeimos, bet net padidina galimybę supainioti, nes prekių ženklų šeimos egzistavimas paprastai laikomas aiškia galimybės supainioti priežastimi net ir nesant fonetinio ir vizualaus panašumo.

53. VRDT tvirtina, kad iš daugelio apeliantės nurodytų argumentų teisės klausimams priskirtinas tik tas, kuriuo siekiama sužinoti, ar Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 81 punkte galėjo teisėtai nuspręsti, kad konceptualūs nagrinėjamų žymenų skir-

tumai gali nuslopinti egzistuojančius jų fonetinius ir vizualius panašumus. Taigi Pirmosios instancijos teismas teisingai išnagrinėjo visas aplinkybes, į kurias pagal nusistovėjusią teismų praktiką turi būti atsižvelgiama visapusiškai vertinant galimybę supainioti. Pagal nusistovėjusią teismo praktiką šis visapusiškas vertinimas reiškia, kad dviejų žymenų konceptualūs ir vizualiniai skirtumai gali nuslopinti jų skambėjimo panašumus, kai bent vieno iš žymenų reikšmė yra tokia aiški ir apibrėžta, kad atitinkama visuomenė gali ją iš karto suvokti. Siekiant sužinoti, ar toks „nuslopinimas“ iš tikrųjų įtakoja atitinkamą vartotoją, reikia vertinti atitinkamas faktines aplinkybes. Tokio vertinimo rezultatas yra faktinių aplinkybių, kurių priežiūra nepatenka į Teisingumo Teismo kompetenciją nagrinėjant apeliacinį skundą, konstatavimas.

54. Dėl argumento, kad Pirmosios instancijos teismas, lygindamas nagrinėjamas prekes, paslaugas ir žymenis, turėjo atsižvelgti į gerą prekių ženklo OBELIX vardą, VRDT nurodo, kad apeliantė painioja dvi sąvokas, t. y. populiaraus komiksų personažo *Obélix* gerą vardą ir galimą gerą prekių ženklo OBELIX vardą. Nėra nei teisinio principo, nei precedento, pagal kurį populiarus literatūrinis personažas savaime turi būti laikomas gerą vardą turinčiu

prekių ženklu. Visa tai priklauso nuo bylos aplinkybių, o apelianė per procedūrą VRDT nepateikė nė vienos aplinkybės, parodančios, kad populiarus personažas iš tikrųjų palaipsniui tapo gerą vardą turinčiu prekių ženklu. Todėl ankstesnio prekių ženklo apsaugos taikymo srities nustatymo tikslais atsisakydamas atsižvelgti į populiarių komiksų personažą apibūdinantį gerą *Obélix* vardą, Pirmosios instancijos teismas teisingai pritaikė taisyklę, pagal kurią per protesto dėl santykinio atsisakymo registruoti prekių ženklą pagrindų procedūrą kompetentinga institucija turi nagrinėti tik nurodytus pagrindus ir šalių pateiktus prašymus.

55. VRDT tvirtina, kad, sutikdama su Pirmosios instancijos teismo pateiktais principais, bet ginčydama jo išvadas, apelianė skundžia Pirmosios instancijos teismo atliktus faktinius vertinimus, kurių priežiūra nepriklauso Teisingumo Teismui nagrinėjant apeliacinių skundą.

56. Dėl kaltinimų, kad Pirmosios instancijos teismas iškreipė faktines aplinkybes ar įrodymus, VRDT mano, jog Pirmosios instancijos teismas teisingai nurodė prekių ir paslaugų sąrašą bei atliko palyginamąją analizę, grindžiamą tokiais kriterijais kaip prekių gamintojo rūšis ar platinimo būdas. VRDT mano, kad antrasis pagrindas turi būti atmestas kaip iš dalies nepagrįstas ir iš dalies nepriimtinas.

2. Vertinimas

57. Iš EB 225 straipsnio ir Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmosios pastraipos matyti, kad apeliacinių skundų galima paduoti tik teisės klausimais. Dėl šios priežasties tik Pirmosios instancijos teismas turi jurisdikciją nustatyti ir įvertinti atitinkamas faktines aplinkybes bei išnagrinėti įrodymus. Faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimas, nebent jie buvo iškreipti, nėra teisės klausimas, dėl kurio galima pateikti apeliacinių skundų Teisingumo Teismui¹⁴.

58. Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto taikymo tikslais, net darant prielaidą, kad prekių ženklas yra tapatus ryškų skiriamąjį požymį turinčiam prekių ženklui, tebėra būtina pateikti ženklinamų prekių ar paslaugų panašumo įrodymų. Iš tikrųjų, šioje nuostatoje numatyta, kad galimybė supainioti apima prielaidą, jog ženklinamos prekės ar paslaugos yra tapačios arba panašios.

59. Galimybė supainioti apima prielaidą, kad ženklinamos prekės ar paslaugos yra tapačios arba panašios. Taigi net darant prielaidą, kad prekių ženklas yra tapatus ryškų skiriamąjį

14 — 2005 m. rugsėjo 15 d. Sprendimas *BioID prieš VRDT* (C-37/03 P, Rink. p. I-7975, 43 punktas).

požymį turinčiam prekių ženklui, tebėra būtina pateikti ženklinamų prekių ar paslaugų panašumo įrodymų¹⁵.

60. Šiomis aplinkybėmis apeliančės argumentas, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, taikydamas klaidingą teisinį kriterijų ar netaikydamas jokio teisinio kriterijaus, o pateikdamas prieštaraujančius tvirtinimus apimančią paprastą argumentavimą, nėra pagrįstas.

61. Išnagrinėjus skundžiamo sprendimo 60–71 punktus matyti, kad Pirmosios instancijos teismas, atlikęs detalią nagrinėjamų prekių ir paslaugų santykius apibūdinančių įvairių veiksnių analizę, nepadarydamas jokios teisės klaidos galėjo teisėtai nuspręsti, kad prekių ženklu MOBILIX žymimos prekės ir paslaugos nėra panašios į žymeniu OBELIX ženklinamas paslaugas.

62. Dėl argumento, susijusio su tuo, kad Pirmosios instancijos teismo argumentai, pateikti skundžiamo sprendimo 62 ir 63 punktuose, prieštarauja vieni kitiems, o skundžiamo sprendimo 63 punkte yra netikslumų, reikia konstatuoti, jog šiuo argumentu iš

esmės siekiama paneigti Pirmosios instancijos teismo atliktą faktinių aplinkybių vertinimą ir iš tikrųjų prašyti, kad Teisingumo Teismas pakeistų savo vertinimu skundžiamo sprendimo 62 ir 63 punktuose Pirmosios instancijos teismo atliktą faktinių aplinkybių vertinimą. Taigi, šis apeliančės argumentas turi būti atmestas kaip akivaizdžiai nepriimtinas.

63. Dėl tokių pačių priežasčių reikia atmesti apeliančės argumentą, kad Pirmosios instancijos teismas neatliko teisingos 9 ir 16 klasių prekių analizės. Atsižvelgiant į Pirmosios instancijos teismo pateiktą analizę, taip pat turi būti nuspręsta dėl kaltinimo, kad Pirmosios instancijos teismas atliko tik pažodinę prekių ir paslaugų analizę, neatsižvelgdamas į jų ekonominę ryšį ir ypač ignoruodamas klausimą, ar atitinkama visuomenė priskirtų joms tokią pačią komercinę kilmę, jei prekės ir paslaugos būtų siūlomos pažymėtos tapačiu prekių ženklu.

64. Šiuo atžvilgiu taip pat reikia atmesti kaltinimą, susijusį su klausimu, ar Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 81 punkte¹⁶ galėjo nuspręsti, kad nagrinėjamų žymenų konceptualūs skirtumai šioje byloje gali nuslopinti fonetinius panašumus bei nurodytus galimus vizualius panašumus. Pirma, reikia konstatuoti, kad Pirmosios instancijos teismas 72 ir 74–80 punktuose

15 — 2007 m. kovo 9 d. Nutartis *Alecansan prieš VRDT* (C-196/06 P, dar nepaskelbta Rinkinyje, 37 punktas).

16 — Šis punktas suformuluotas taip: „Iš to matyti, kad nagrinėjamų žymenų konceptualūs skirtumai šioje byloje gali nuslopinti fonetinius panašumus bei nurodytus galimus vizualius panašumus“.

teisingai taikė teismų praktikoje suformuluotus kriterijus. Antra, iš skundžiamo sprendimo 79 punkto taip pat matyti, kad Pirmosios instancijos teismas pateikė tam tikras faktines išvadas dėl žodžių MOBILIX ir OBELIX ir kad apeliante siekia paneigti Pirmosios instancijos teismo atliktą faktinių aplinkybių vertinimą ir iš tikrųjų prašo, kad Teisingumo Teismas pakeistų savo vertinimą Pirmosios instancijos teismo atliktą faktinių aplinkybių vertinimą.

65. Todėl iš to, kas išdėstyta, matyti, kad pagrindas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

padarytos išvados pagrįstumą, kad VRDT vertino faktines aplinkybes ir įrodymus, nes ji privalėjo tai daryti pagal Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalį, bet nusprendė, kad jos yra nepakankamos, kad būtų nustatyta, jog neregistruotas žymuo yra plačiai žinomas, o registruotas žymuo turėjo ryškų skiriamąjį požymį. Kadangi *Orange* aktyviai dalyvavo Apeliacinės tarybos procedūroje, bet neginčijo ar kitaip neneigė apeliantės kaltinimų, būtų neprotinga reikalauti, kad ji pateiktų visus pagrindimus, nes jokia Bendrijos teisės nuostata ar principas neįpareigoja šalies pateikti įrodymų, kad būtų patvirtinta tai, ko šalys neginčija. Iš tikrųjų, Protestų skyrius ir Apeliacinė taryba aiškiai pripažino, kad žymuo OBELIX yra plačiai žinomas. Dėl to Apeliacinė taryba turėjo padaryti išvadą, kad prekių ženklas OBELIX turi ryškų skiriamąjį požymį ir yra plačiai žinomas. Be to, kadangi plačiai žinomos faktinės aplinkybės neturi būti įrodinėjamos, toks pat principas turėtų būti taikomas populiariems prekių ženkams.

C — Dėl trečiojo pagrindo, susijusio su tariamu Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio pažeidimu dėl to, kad buvo atsisakyta pripažinti, jog prekių ženklas OBELIX yra plačiai žinomas ir turi ryškų skiriamąjį požymį

1. Šalių argumentai

66. Apeliante kaltina Pirmosios instancijos teismą tuo, kad jis, atsisakydamas pripažinti, jog prekių ženklas OBELIX yra plačiai žinomas ir turi ryškų skiriamąjį požymį, pažeidė Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnį. Apeliante ginčija Pirmosios instancijos teismo

67. VRDT mano, kad trečiasis pagrindas atmestinas kaip akivaizdžiai nepagrįstas. Pagal Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnį apribojus Apeliacinės tarybos atliekamo tyrimo faktinį pagrindą, iš jos neatimama teisė atsižvelgti į plačiai pripažintą, o ne tik į protesto procedūroje dalyvaujančių šalių pateiktas faktines aplinkybes. Tačiau plačiai pripažinta faktine aplinkybe šioje byloje galėtų

būti laikoma tai, kad *Obélix* yra komiksų personažo vardas. Tačiau ši išvada netaikoma prekių ženklui OBELIX, nes nėra jokio precedento, pagal kurį populiarūs literatūros personažai turi būti laikomi gerą vardą turinčiais prekių ženklais.

68. Net jei šalys nesiginčija dėl prekių ženklo OBELIX gero vardo, Pirmosios instancijos teismas neturi to konstatuoti, bet privalo patikrinti, ar ginčijamame sprendime nusprendama, kad prekių ženklai nėra panašūs, Apeliacinė taryba nepažeidė Reglamento Nr. 40/94. Vykstant *inter partes* procedūrai VRDT, joks principas nereikalauja laikyti patvirtintomis faktinių aplinkybių, kurių ginčija kita šalis.

2. Vertinimas

69. Pirmiausia reikia pažymėti, kad apeliante ginčija Apeliacinės tarybos ir Pirmosios instancijos teismo skundžiamame sprendime atlikto žinomumo vertinimo teisėtumą ir teisingumą.

70. Kaip buvo priminta 57 punkte, apeliacinį skundą galima paduoti tik teisės klausimais. Dėl šios priežasties tik Pirmosios instancijos teismas turi jurisdikciją nustatyti ir įvertinti atitinkamas faktines aplinkybes bei išnagrinėti įrodymus. Šių faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimas, nebent jie buvo iškreipti, nėra teisės klausimas, dėl kurio galima pateikti apeliacinį skundą Teisingumo Teismui.

71. Tačiau jeigu apeliantas ginčija Pirmosios instancijos teismo pateiktą Bendrijos teisės aiškinimą arba jos taikymą, pirmojoje instancijoje išnagrinėti teisės klausimai gali būti dar kartą nagrinėjami per apeliacinį procesą. Iš tiesų, jeigu apeliantas negalėtų pagrįsti savo apeliacinio skundo ieškinio pagrindais ir argumentais, kuriuos jis pateikė Pirmosios instancijos teisme, šis procesas iš dalies netektų prasmės¹⁷.

72. Dėl trečiojo pagrindo pagrįstumo reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalį procedūrų metu VRDT faktas nagrinėja savo iniciatyva; tačiau procedūros dėl atsakymo registruoti paraiškas santykinų pagrindų atveju VRDT nagrinėja tik šalių nurodytus faktus, įrodymus ir argumentus bei siekiamą reikalavimų patenkinimo

17 — 2006 m. birželio 22 d. Sprendimas *Storck prieš VRDT* (C-25/05 P, Rink. p. I-5719, 48 punktas).

būdą. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad pareiškėjas, kuris remiasi plačiai žinomais faktais, Pirmosios instancijos teisme gali ginčyti Apeliacinės tarybos faktinių išvadų dėl žinomumo teisingumą.

73. Tačiau Pirmosios instancijos teismo išvada, ar faktinės aplinkybės, kuriomis savo sprendimą grindė VRDT apeliacinė taryba, yra plačiai žinomos, taip pat įskaitant ir klausimą, ar žymuo OBELIX yra plačiai žinomas, yra faktinio pobūdžio vertinimas, kuris, išskyrus kai faktai iškreipti, nepatenka į Teisingumo Teismo vertinimą vykstant apeliaciniam procesui¹⁸. Tačiau šioje byloje nėra jokio faktų iškraipymo.

74. Todėl Pirmosios instancijos teismas nepadarė teisės klaidos skundžiamo sprendimo 32–36 punktuose nusprenddamas, kad žymens OBELIX žinomumo ir skiriamąjo požymio teisinis vertinimas nebuvo pakankamai pagrįstas faktinėmis aplinkybėmis ir įrodymais.

75. Todėl reikia atmesti trečiąjį pagrindą kaip nepagrįstą.

¹⁸ — Ten pat, 53 punktas.

D — Dėl ketvirtojo pagrindo, susijusio su tariamu Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio ir Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 135 straipsnio 4 dalies pažeidimu dėl to, kad buvo atmestas reikalavimas panaikinti ginčijamą sprendimą dėl Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies netaikymo

1. Šalių argumentai

76. Pirmosios instancijos teismas pažeidė Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnį ir Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 135 straipsnio 4 dalį dėl to, kad pripažino nepriimtiniu Pirmosios instancijos teismui pateiktą apeliančės prašymą, kuriuo siekiama panaikinti ginčijamą sprendimą, nes Apeliacinė taryba netaikė Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies. Pirmosios instancijos teismas, remdamasis neteisingu apeliacinės procedūros dalyko aiškinimu, padarė teisės klaidą ir neatsižvelgė į tai, kad Apeliacinė taryba negalėjo nagrinėti tik jai nurodytų faktinių aplinkybių ar įrodymų, bet taip pat turėjo nagrinėti pirmojoje instancijoje pateiktas faktines aplinkybes, net jei šis klausimas nėra aiškiai keliamas pateikiant apeliacijos argumentus.

77. Apeliantė tvirtina, kad nors argumentai, kuriuos ji nurodė Apeliacinei tarybai, buvo susiję su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktu, tinkamai aiškinami per protesto ir apeliacinę procedūras pateikti dokumentai rodo, kad apeliantė nuolat tvirtino, jog ji yra prekių ženklo OBELIX, kuris taip pat yra saugomas kaip registruotas Bendrijos prekių ženklas, plačiai žinomas prekių ženklas Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 2 dalies c punkto prasme ir populiarus prekių ženklas, savininkė. Apeliantė nuolat tvirtino, kad plačiai žinomas prekių ženklas, kuriam taikomas Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 2 dalies c punktas, taip pat yra gerą vardą turintis prekių ženklas Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies prasme.

78. Apeliacinės tarybos tvirtinimas, kad apeliantė aiškiai apribojo savo apeliaciją klausimais, susijusiais su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalimi, yra neteisingas ir tai apeliantė ginčijo Pirmosios instancijos teisme. Pirmosios instancijos teisme apeliantė taip pat nagrinėjo Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 2 ir 5 dalių ryšį, kad nustatytų, jog šiomis nuostatomis saugomi prekių ženklai šiandien turi tą pačią reikšmę. Pirmosios instancijos teismas išsamiai neišnagrinėjo šio argumento

skundžiamame sprendime nuspręsdamas, kad šis reikalavimas yra nepriimtinas.

79. VRDT atsako, kad šis pagrindas yra akivaizdžiai nepriimtinas. Iš tiesų, pareiškėja, pažymėdama atitinkamus laukelius protesto dokumente ir teikdama įrodymus savo protestui patvirtinti, jį grindė dviem argumentais, t. y. galimybe supainioti su ankstesniu prekių ženklu ir nesąžiningu pasinaudojimu ankstesnio prekių ženklo skiriamuoju požymiu ar geru vardu arba jam padaryta žala. Tačiau apeliantė nesirėmė paskutiniu protesto argumentu, susijusiu su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalimi. Nepaisydamas šio įrodymų trūkumo, VRDT protestų skyrius rėmėsi šia nuostata patikslindamas, kad nėra būtina nagrinėti protesto pagrįstumo Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies atžvilgiu, nes žymenys nėra panašūs. Teikdama apeliaciją dėl šio sprendimo, apeliantė Apeliacinės tarybos neprašė taikyti Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies ir, pateikdama argumentus, neminėjo šios nuostatos. Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, ir į tai, kad apeliantė niekada nenurodė ankstesnio prekių ženklo, kurio skiriamajam požymiui ar geram vardui neigiamą įtaką darė Bendrijos prekių ženklo paraiška, Apeliacinė taryba nusprendė, kad per protesto procedūrą pateiktais dokumentais labiau buvo siekiama įrodyti neregistruoto prekių ženklo, kuris pateiktas kaip viena iš ankstesnių teisių, žinomumą ar galbūt registruoto prekių ženklo įgytą skiriamąjį požymį,

bet ne jo gerą vardą Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies prasme. Todėl Apeliacinė taryba nesprenė dėl Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies taikymo.

atliekama teisėtumo priežiūra. Iš tikrųjų, iš ginčijamo Apeliacinės tarybos sprendimo¹⁹, atsižvelgiant į šio apeliacinio skundo kontekstą pateiktų šalių rašytinių dokumentų, skundžiamo sprendimo ir Pirmosios instancijos teismo posėdžio protokolo matyti, kad argumentas dėl Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies pažeidimo pirmą kartą buvo pateiktas Pirmosios instancijos teisme.

80. Tačiau, užuot tvirtinusi, kad Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnį dėl to, kad nenagrinėjo Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies, vėliau Pirmosios instancijos teismui pateiktame ieškinyje apeliantė teigė, kad Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalį. Kadangi Apeliacinė taryba nenagrinėjo Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies, Pirmosios instancijos teismas, atsižvelgdamas į Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 135 straipsnio 4 dalį, teisingai nusprendė, jog apeliantės reikalavimas, kad Pirmosios instancijos teismas nuspręstų dėl šios nuostatos taikymo, yra nepriimtinas.

2. Generalinės advokatės vertinimas

81. Pirmiausia reikia konstatuoti, kad nei savo proteste, nei apeliacijoje Apeliacinei tarybai apeliantė neprašė, kad pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalį būtų

82. Reikia pažymėti, kad, kaip pabrėžia apeliantė²⁰, yra gana sunku atskirti plačiai žinomus ir gerą vardą turinčius prekių ženklus. Iš tikrųjų, yra panašumų tarp, pirma, Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 ir 2 dalių bei, antra, to paties reglamento 8 straipsnio 5 dalies. Tačiau nuoroda į populiarumą ir žinomumą Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 2 dalies c punkto prasme nereiškia taip pat nuorodos į šio reglamento 8 straipsnio 5 dalį, skirtą atvejams, kai dviem prekių ženklais, kurių vienas turi gerą vardą Bendrijoje, žymimos prekės ir paslaugos nėra panašios. Teigiant, kad Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalis tėra minėto reglamento 8 straipsnio 1 ir 2 dalių pratęsimas ir kad jas reikia nagrinėti kartu, nors 8 straipsnio 5 dalimi nebuvo remtasi VRDT instancijose, neatsižvelgiama į 8 straipsnio 5 dalies taikymo sritį. Iš tikrųjų, pagal sisteminį aiškinimą iš Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio vidaus ir išorės struktūros matyti, kad kriterijai, patenkantys į 1, 2 ir 5 dalis, yra skirtingi. Išorės struktūra,

19 — 2003 m. liepos 14 d. Ketvirtosios apeliacinės tarybos sprendimas, byla R 559/2002-4, 7 punktas.

20 — Apeliacinio skundo 143 punktas.

t. y. teksto sandara, aiškiai parodo, kad minėto reglamento 8 straipsnio 1, 2 ir 5 dalys yra atskiros. Pagal vidaus struktūrą, t. y. teksto turinio organizaciją, šių dviejų dalių tikslai skiriasi²¹.

83. Šiuo požiūriu apeliante, pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalį neginčijusi Protestų skyriaus ir Apeliacinės tarybos sprendimo teisėtumo, negali pasinaudoti savo pačios neveikimu darydama nuorodą į panašias nuostatas.

84. Be to, per Bendrijos teismui perduoto sprendimo panaikinimo procedūrą ginčijamo dokumento teisėtumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į dokumento priėmimo dieną buvusias faktines ir teises aplinkybes²². Taip pat yra dėl Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio procedūros. Iš tikrųjų, pagal nusistovėjusią teismo praktiką ieškinys pagal šį straipsnį yra susijęs su VRDT apeliacinės tarybos sprendimų teisėtumo priežiūra Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio prasme. Iš tikrųjų, nors pagal Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio 3 dalį Pirmosios instancijos teismas „turi teisę panaikinti arba pakeisti ginčijamą sprendimą“, ši dalis turi būti skaitoma atsižvelgiant į ankstesnę dalį, pagal kurią „skundą galima

pateikti dėl kompetencijos stokos, dėl esminio procedūrinio reikalavimo pažeidimo, dėl Sutarties, šio reglamento arba bet kurios su jos taikymu susijusios teisės normos pažeidimo ar piktnaudžiavimo įgaliojimais“, ir į EB sutarties 229 ir 230 straipsnius. Taigi Pirmosios instancijos teismo vykdoma Apeliacinės tarybos sprendimo teisėtumo priežiūra turi būti atliekama atsižvelgiant į Apeliacinei tarybai pateiktus teisės klausimus²³. Tačiau neginčijama, kad Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies nebuvo tarp Apeliacinei tarybai pateiktų teisės klausimų.

85. Todėl apeliante negalėjo reikalauti, kad Pirmosios instancijos teismas nuspręstų dėl šio pagrindo, susijusio su galimu Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio ir Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento pažeidimu dėl to, kad buvo atmestas reikalavimas panaikinti ginčijamą sprendimą dėl Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies netaikymo, kai šis pagrindas nebuvo pateiktas per administracinį procedūros etapą VRDT.

86. Pirmosios instancijos teismas, atmesdamas pagrindą, susijusį su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalimi, kaip nepriimtina, nepažeidė Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio ir Pirmosios instancijos teismo

21 — Dėl vidaus ir išorės struktūrų sąvokų žr. P. Heck „Das Problem der Rechtsgewinnung“, *Gesetzesauslegung und Interessenjurisprudenz, Begriffsbildung und Interessenjurisprudenz*, Berlynas, Ciurichas, 1968, p. 188–189.

22 — 1979 m. vasario 7 d. Sprendimas *Prancūzija prieš Komisiją* (15/76 ir 16/76, Rink. p. 321, 7 punktas). Šioje byloje Prancūzijos Respublika, remdamasi tuo, kad priėmus sprendimus dėl konstatuotų neatitikimų šie neatitikimai buvo sureguliuoti, ginčijo tam tikrų sprendimų dėl Prancūzijos Respublikos 1971 ir 1972 finansinių metų sąskaitų, susijusių su Europos žemės ūkio orientavimo ir garantijų fondo (EŽUOGF) Garantijų skyriaus finansuojamomis išlaidomis, teisėtumą.

23 — 2005 m. kovo 31 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Solo Italia prieš VRDT – Nuova Sala (PARMITALIA)* (T-373/03, Rink. p. II-1881, 25 punktas).

procedūros reglamento 135 straipsnio 4 dalies dėl to, kad buvo atmestas reikalavimas panaikinti ginčijamą sprendimą dėl Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies netaikymo. Šis pagrindas nėra pagrįstas.

sutikęs su pagrindiniu reikalavimu, kad Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalį, arba jeigu jis pats būtų nusprendęs dėl kaltinimo, susijusio su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalimi, jis bet kuriuo atveju turėtų bylą grąžinti Apeliacinei tarybai nagrinėti iš naujo, kad apeliantė galėtų įrodyti šią pretenziją Apeliacinei tarybai.

E — Dėl penktojo pagrindo, susijusio su tariamu Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio ir Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 44 ir 48 straipsnių bei 135 straipsnio 4 dalies pažeidimu dėl to, kad buvo pripažintas nepriimtiniu reikalavimas, kuriuo siekiama grąžinti bylą Apeliacinei tarybai nagrinėti iš naujo

1. Šalių argumentai

87. Apeliantė mano, kad Pirmosios instancijos teismo sprendimu buvo pažeisti Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnis ir Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 44 ir 48 straipsniai bei 135 straipsnio 4 dalis dėl to, kad jis pripažino nepriimtiniu papildomai per posėdį pateiktą reikalavimą, kuriuo siekiama, kad Pirmosios instancijos teismas grąžintų bylą Apeliacinei tarybai nagrinėti iš naujo, kad apeliantė galėtų įrodyti prekių ženklą OBELIX gerą vardą. Per Pirmosios instancijos teismo posėdį apeliantė tvirtino, kad jeigu Pirmosios instancijos teismas būtų

88. Apeliantė tvirtina, kad, pirma, reikalavimas, kuriuo siekiama, jog byla būtų grąžinta Apeliacinei tarybai nagrinėti iš naujo tam, kad apeliantė galėtų įrodyti Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalimi grindžiamą pretenziją, yra ne „naujas“, o Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalimi grindžiamą pagrindinį reikalavimą papildantis reikalavimas. Šis papildomas reikalavimas neišvengiamai patenka į pagrindinį reikalavimą ir todėl nėra „naujas“ reikalavimas skundžiamo sprendimo prasme. Antra, atrodo, kad Pirmosios instancijos teismas laikosi nuomonės, jog Procedūros reglamento 135 straipsnio 4 dalyje pateikiama „dalyko“ sąvoka yra keičiama kiekvieną kartą, kai prie pradinio reikalavimo pridedamas „reikalavimas“, nepaisant jo pobūdžio ar konteksto. Ginčo Apeliacinėje taryboje dalykas buvo išsiaiškinti, ar MOBILIX galėjo būti įregistruotas kaip Bendrijos prekių ženklas, dėl kurio apeliantė, remdamasi savo prekių ženklu OBELIX, pateikė protestą, visoms ar daliai prekių, dėl kurių jo paraiška buvo pateikta. Apeliantė jokių būdu nepakeitė šio dalyko ir pagrindinio reikalavimo, kuriuo siekiama, kad būtų panaikintas visus su tuo susijusius reikalavimus neišvengiamai apimantis ginčijamas Apeliacinės tarybos sprendimas.

89. Apeliantė pažymi, kad Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 44 straipsniu nei tiesiogiai, nei netiesiogiai nedraudžiama pagrindinį reikalavimą patikslinti papildomais reikalavimais per procedūros etapą po ieškinio pateikimo. Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 48 straipsnyje taip pat nėra numatytas toks draudimas.

90. VRDT tvirtina, kad šis pagrindas yra akivaizdžiai nepagrįstas. Be to, šis papildomai suformuluotas reikalavimas grindžiamas nauju pagrindu, pagal kurį Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalį nepriimdama sprendimo dėl minėto reglamento 8 straipsnio 5 dalies taikymo, ir apeliantė jį pateikė tik tuomet, kai suprato, jog jos pagrindas, susijęs su 8 straipsnio 5 dalies pažeidimu, yra nepriimtinas. Kadangi šis papildomas pagrindas buvo pateiktas tik per posėdį, Pirmosios instancijos teismas, remdamasis Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 44 ir 48 straipsniais, teisingai jį pripažino nepriimtiniu.

2. Vertinimas

91. Kaip jau buvo priminta 57 ir 70 punktuose dėl galimų procedūros pažeidimų, pagal

EB 225 straipsnio 1 dalį ir Teisingumo Teismo procedūros reglamento 58 straipsnio pirmąją pastraipą apeliacinių skundų galima paduoti tik teisės klausimais. Vadovaujantis šia paskutiniąja nuostata, apeliacinis skundas gali būti pagrįstas pagrindais, susijusiais su Pirmosios instancijos teismo kompetencijos nebuvimu, procedūros pažeidimais Pirmosios instancijos teisme, kurie daro neigiamą poveikį apelianto interesams, arba su Pirmosios instancijos teismo padarytu Bendrijos teisės pažeidimu²⁴. Taigi Teisingumo Teismas yra kompetentingas tikrinti, ar procedūros pažeidimai, kurie daro neigiamą poveikį apelianto interesams, buvo padaryti Pirmosios instancijos teisme, ir privalo užtikrinti, kad buvo laikomasi Bendrijos teisės bendrųjų principų bei proceso taisyklių, taikomų įrodinėjimo pareigos ir įrodymo administravimo srityje²⁵.

92. Teisingumo Teismo procedūros reglamento 38 straipsnio 1 dalyje ir Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies b punkte nurodyti reikalavimai apibrėžia prašymo dalyką²⁶ ir apima sprendimo, kurio ieškovas siekia iš Bendrijos teismo, rezoliucinę dalį²⁷. Todėl reikalavimai patenka į ginčo dalyką ir turi būti nurodyti ieškinyje.

24 — 1998 m. gruodžio 17 d. Sprendimas *Baustahlgewebe prieš Komisiją* (C-185/95 P, Rink. p. I-8417, 18 punktas).

25 — 2000 m. birželio 15 d. Sprendimas *TEAM prieš Komisiją* (C-13/99 P, Rink. p. I-4671, 36 punktas).

26 — J. Rideau ir F. Picod „Code des procédures juridictionnelles de l'Union européenne“, 2-asis leidimas, Paryžius, 2002, p. 592.

27 — Minėtas K. Lenaerts, D. Arts, I. Maselis ir R. Bray leidinys, p. 553.

93. Nors Bendrijos teismas pripažįsta priimtinais papildomai pateiktus reikalavimus (*eventualiter*), jei atmetami pagrindiniai pradiniame ieškinyje nurodyti reikalavimai (*principaliter*)²⁸, atrodo, kad būtų kitaip, jei papildomi reikalavimai būtų pateikti vykstant procesui ar net per posėdį. Iš tiesų, tokie reikalavimai, nors ir pateikiami papildomai, yra nauji reikalavimai, kurie keičia ginčo dalyką, nes jie išreiškia prašymą, kuris paduotas suėjus nustatytam viešosios tvarkos terminui paduoti ieškinį, ir kurie turėtų būti nagrinėjami tuo atveju, jei *principaliter* reikalavimai yra atmetami.

Bendrijos teismui naujus reikalavimus ir taip pakeisti ginčo dalyką³⁰.

95. Vis dėlto pradinių reikalavimų performulavimas yra priimtinas su sąlyga, kad juo tik patikslinami ieškinyje esantys reikalavimai arba kad performuluoti reikalavimai išlieka papildomi lyginant su pradiniais reikalavimais³¹.

96. Todėl reikia nagrinėti, ar per Pirmosios instancijos teismo posėdį apeliančės papildomai suformuluoti reikalavimai yra esančių reikalavimų performulavimas ar nauji reikalavimai.

94. Pagal nusistovėjusią teismo praktiką Teisingumo Teismo procedūros reglamento 42 straipsnio 2 dalies pirmoji pastraipa išimtiniais atvejais ieškovui leidžia remtis naujais pagrindais grindžiant ieškinyje nurodytus reikalavimus. Tačiau ši nuostata nenumato galimybės ieškovui pateikti naujų reikalavimų²⁹. Taip pat analogiškos Pirmosios instancijos teismo 48 straipsnio 2 dalies nuostatos tam tikrais atvejais leidžia vykstant procesui pateikti naujus pagrindus. Tačiau šios nuostatos jokiai atveju negali būti aiškinamos kaip leidžiančios ieškovams pateikti

97. Papildomai suformuluotu reikalavimu apeliančė iš esmės prašo, jog Pirmosios instancijos teismas grąžintų bylą Apeliacinei tarybai nagrinėti iš naujo, kad apeliančė galėtų įrodyti savo prekių ženklo gerą vardą Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies prasme, ir duotų nurodymus VRDT iš esmės išnagrinėti jos pretenzijas. Reikia pabrėžti, kad papildomai pateiktu reikalavimu nėra siekiama patikslinti panaikinimo pasekmių, kaip teigia apeliančė, bet prašyti, kad būtų

28 — Minėtas J. Rideau ir F. Picod leidinys „Code des procédures juridictionnelles de l'Union européenne“, p. 592. Dėl doktrinos, susijusios su papildomai pateiktais reikalavimais, žr. minėtą L. Rosenberg, K.-H. Schwab ir P. Gottwald „Zivilprozessrecht“, p. 649.

29 — 1979 m. spalio 18 d. Sprendimas *GEMA prieš Komisiją* (125/78, Rink. p. 3173, 26 punktas).

30 — 1992 m. rugsėjo 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Asia Motor France ir kt. prieš Komisiją* (T-28/90, Rink. p. II-2285, 43 punktas).

31 — 1998 m. spalio 21 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Vicente-Núñez prieš Komisiją* (T-100/96, Rink. VT p. I-A-591 ir II-1779, 51 punktas) ir 2005 m. birželio 2 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Strohm prieš Komisiją* (T-177/03, Rink. VT p. I-A-147 ir II-651, 21 punktas).

duoti nurodymai VRDT. Tačiau, remiantis Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio 6 dalimi, VRDT turi imtis priemonių, kad būtų įvykdytas Bendrijos teismo sprendimas. Todėl Pirmosios instancijos teismas negali duoti nurodymų VRDT. Iš tikrųjų, ji turi padaryti išvadas iš Pirmosios instancijos teismo sprendimų rezoliucinės dalies bei motyvų³².

98. Reikia konstatuoti, kad taip apeliante papildomai pateikė naują reikalavimą, kuriuo ji prašo, kad būtų duoti nurodymai VRDT. Taip ji siekė pakeisti ginčo dalyką.

99. Pirmosios instancijos teismas teisėtai ir nepadarė jokių teisės klaidos galėjo atmesti kaip nepriimtina naują posėdyje papildomai suformuluotą reikalavimą.

32 — 2001 m. sausio 31 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld prieš VRDT (Giroform)* (T-331/99, Rink. p. II-433, 33 punktas); 2002 m. vasario 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Eurocool Logistik prieš VRDT (EUROCOOL)* (T-34/00, Rink. p. II-683, 12 punktas); 2003 m. liepos 3 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Alejandro prieš VRDT – Anheuser-Busch (BLUDMEN)* (T-129/01, Rink. p. II-2251, 22 punktas) ir 2006 m. rugsėjo 6 d. Pirmosios instancijos teismo nutartis *Hensotherm prieš VRDT* (T-366/04, Rink. p. II-65, 17 punktas).

100. Šio apeliacinio skundo pagrindo negalima priimti.

F — Dėl šeštojo pagrindo, susijusio su tariamu Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio ir Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 135 straipsnio 4 dalies pažeidimu dėl to, kad buvo atsisakyta priimti tam tikrus dokumentus

1. Šalių argumentai

101. Apeliante tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismo sprendimu buvo pažeisti Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnis ir Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 135 straipsnio 4 dalis dėl to, kad jis pripažino nepriimtinais tam tikrus pirmą kartą Pirmosios instancijos teismui pateiktus dokumentus. Iš tikrųjų, apeliantės teigimu, Procedūros reglamentas neįtvirtina jokio draudimo pateikti įrodymus Pirmosios instancijos teisme.

102. Apeliante ginčija Pirmosios instancijos teismo poziciją dėl Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 135 straipsnio 4 dalyje pateikiamos ginčo dalyko sąvokos. Iš tikrųjų, šios faktinės aplinkybės, kurias apeliante nurodė pagrįsdama savo argumen-

taciją, nėra „dalykas“, o tik įrodymai byloje. Tik todėl, kad Apeliacinė taryba, t. y. aukščiausia administracinės procedūros instancija, nusprendė, jog šie įrodymai yra nepakankami, kad patvirtintų apeliančios pretenzijas, joms pagrįsti Pirmosios instancijos teisme ji pateikė naujus įrodymus.

103. Apeliančios nuomone, atsakymas atsižvelgti į Pirmosios instancijos teisme pateiktus įrodymus taip pat prieštarauja Pirmosios instancijos teismo, kaip pirmosios teisminės instancijos, atliekančios VRDT sprendimų teisėtumo priežiūrą, užduočiai.

104. VRDT primena, kad Pirmosios instancijos teismo užduotis yra atlikti Apeliacinės tarybos sprendimų teisėtumo priežiūrą, bet ne įvertinti, ar, priimdamas sprendimą dėl ieškinio, pareikšto dėl VRDT apeliacinės tarybos sprendimo, jis gali teisėtai priimti naują sprendimą, kurio rezoliucinė dalis tokia pati kaip ir ginčijamo sprendimo. Dėl to VRDT negali būti kaltinama jokiais neteisėtais veiksmais faktinių aplinkybių, kurios jai nebuvo pateiktos, atžvilgiu. Pirmosios instancijos teismui pateiktos faktinės aplinkybės, kurios anksčiau nebuvo nurodytos VRDT instancijose, turi būti atmetos.

2. Vertinimas

105. Kaip buvo priminta šios išvados 57, 70 ir 91 punktuose, apeliacinį skundą galima paduoti tik teisės klausimais. Dėl šios priežasties tik Pirmosios instancijos teismas turi jurisdikciją nustatyti ir įvertinti atitinkamas faktines aplinkybes bei išnagrinėti įrodymus. Šių faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimas, nebent jie buvo iškreipti, nėra teisės klausimas, dėl kurio galima pateikti apeliacinį skundą Teisingumo Teismui.

106. Taip pat reikia priminti, kad apeliacinio skundo atveju Teisingumo Teismas nėra kompetentingas nei nustatyti faktines aplinkybes, nei iš esmės nagrinėti įrodymus, kuriais Pirmosios instancijos teismas grindė šias faktines aplinkybes. Iš tikrųjų, kadangi šie įrodymai buvo gauti teisėtai ir buvo laikomasi bendrųjų teisės principų ir įrodymų vertinimo procedūros taisyklių, tik Pirmosios instancijos teismas gali įvertinti jam pateiktų įrodymų įrodomąją galią. Šis vertinimas, išskyrus Pirmosios instancijos teismui pateiktų įrodymų iškraipymo atvejus, nėra teisės klausimas, kurį gali tikrinti Teisingumo Teismas³³.

33 — 2007 m. sausio 25 d. Sprendimas *Sumitomo Metal Industries ir Nippon Steel prieš Komisiją* (C-403/04 P ir C-405/04 P, Rink. p. I-729, 38 punktas).

107. Nors apeliantė pateikia klausimą, ar pripažinus nepriimtinais įrodymus, kuriuos sudaro penki dokumentai, buvo pažeistas Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamentas, iš tiesų tai yra pagrindas, susijęs su įrodymų iškraipymu.

būti pateikti per administracinę procedūrą VRDT.

108. Tačiau šioje byloje nėra jokio įrodymų iškraipymo ar Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento pažeidimo.

111. Šeštasis pagrindas yra netinkamas.

109. Tačiau, net darant prielaidą, kad Pirmosios instancijos teisme apeliantės pateikti penki dokumentai gali patvirtinti žymens OBELIX žinomumą, jie nebuvo perduoti per VRDT procedūrą, kurioje buvo priimtas ginčijamas sprendimas, ir nebuvo tinkamu metu, t. y. prieš priimant ginčijamą sprendimą, išnagrinėti. Iš tikrųjų, Bendrijos teismui perduoto per sprendimo panaikinimo procedūrą ginčijamo dokumento teisėtumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į dokumento priėmimo dieną buvusias faktines ir teises aplinkybes³⁴.

112. Reikia atmesti visą apeliantės pateiktą apeliacinį skundą.

VI — Bylinėjimosi išlaidos

110. Pirmosios instancijos teismas, savo sprendimo 16 punkte darydamas nuorodą į savo Procedūros reglamento 135 straipsnio 4 dalį, siekė pabrėžti panaikinimo procedūros pobūdį. Tačiau neginčijama, kad penki dokumentai nebuvo pateikti VRDT. Siekiant, kad į juos būtų atsižvelgta, šie dokumentai turėjo

113. Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliaciniam procesui pagal to paties reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas. Todėl jei, kaip siūlau, visi apeliantės pateikti pagrindai atmetami, ji privalo padengti per apeliacinį procesą patirtas bylinėjimosi išlaidas.

³⁴ — 22 išnašoje minėto sprendimo *Prancūzija prieš Komisiją* 7 punktas.

VII — Išvada

114. Atsižvelgdama ī tai, kas pirma īšdēstyta, siūlau Teisingumo Teismui:

- 1) atmesti apeliacinī skundā ir
- 2) priteisti īš *Les Éditions Albert René SARL* bylinējimosi īšlaidas.